

de vele kisten en pakken in, en hadden nu maar weinig ruimte voor beweging. Hun hoofden leunden tegen de kisten, waarin de vele medicamenten waren opgeborgen, de instrumenten, de Bijbelgedeelten in inheemsche talen en dialecten.

Te Makassar zou een dokter klaar staan om mee op te stijgen. Michiel en Annie zouden achterblijven, om de basis zelf in te richten, te zorgen voor de verbinding met het hoofdkwartier te Batavia. Aldaar was Doorman achtergebleven met de groote V XX, om een verdere reis voor te bereiden op Australië aan. Deze route zou een economische worden, zooals de route Holland-Zuid-Afrika. Op deze route zou de uitwisseling kunnen plaats vinden van post en producten. Zoo wilde Michiel de banden leggen tusschen Holland en Indië en Australië en verder de zendingsroutes in het binnenland zelf.

„Waar denk je aan?” vroeg Annie plotseling.

„Wel, hoe het mogelijk is, dat in Nederland 30 pct van de bevolking den kreet kon aanheffen: „Indië los van Holland!” Kijk eens neer, wat een rijk land! Kinineplantages, copra-aanleg, theetuinen, een suikerplantage! Wat een gewriemel van menschen op de wegen! Zoo'n kreet was een misdaad!”

„Nu wordt de zoon volwassen,” zei Annie. „Hij gaat zijn zelfstandigheid zoeken.”

„Dat doet ieder zoon. Dat is geen bezwaar. De vader ziet hem graag gaan, op eigen beenen de wereld in, mits hij . . . zijn kind blijft.”

„Maar heeft de vader dit kind tot God gebracht?”

„Dat was onze fout. Nog is het tijd om het te doen.”

Zij vlogen nu boven de Kali Mas van Soerabaja, op het marinevliegstation aan. In het water lagen de prauwen met rotan en op den wal trokken de Klinguleesche ossen loom, maar dapper, de wagens. Aan de oevers rezen de pakhuizen op. Zij passeerden nu de Kali Porong, en vlogen op de vliegbasis toe.

Reeds draaiden de motoren op halve kracht, voelden zij de glijders de golven raken en zagen zij de waterdruppels spatten op en tegen de ruiten van de cabine. Het vliegtuig zwenkte en meerde. De motorboot met kranige Jantjes bemand schoot reeds op hen af en stopte langsij.

„Welkom!” riep een officier hem toe. „Welkom in Soerabaja.”

„Dank je well!” antwoordde de bestuurder vroolijk, terwijl hij de deur van de kajuit opende, om uit te stijgen.

(Wordt vervolgd.)

VOOR DE ZIEKEN Door De A. C. DIEDERIKS

Onlangs las ik dezen zin:

Gemis aan gebed beteekent gemis aan geloof.

Gij ondervindt wel de waarheid van dat woord.

Wanneer uw gebed kwijnt, is dat wel een bewijs er van, dat 't met uw geloof niet heelemaal in orde is. Gezonde menschen pogen aan dezen toestand te ontkomen door arbeid, zieke menschen door veel te lezen en druk te spreken over de dingen van het geestelijke leven.

En toch is dat alles de beste manier om u voorgoed buiten die sfeer te stellen.

Geloof en gebed werken wederkeerig op elkaar in. En niets brengt ons zóó dicht tot Jezus als de zielesnik in het gebed: Heere, gedenk mijner.

Dat is niet het minste der gebeden.

608

INDRUKKEN VAN DE LAATSTE WITTEVEEN-CONFERENTIE

DE WITTEVEEN-VEREENIGING TE Ermelo houdt sedert eenige jaren regelmatig haar Pinkstercursus en haar Zomerconferentie, welke in het godsdienstig leven in Nederland een eigen plaats innemen. Ook dit jaar weer was er voor de conferentie, die de laatste dagen van Augustus plaats had, een verblijvende belangstelling.

Tusschen cursus en conferentie heeft van den aanvang af dit onderscheid bestaan, dat bij de eerste de nadruk viel op het cultureele, bij de tweede op het geestelijke. Deze onderscheiding is echter in den loop der 15 jaren, dat dit werk thans bestaat, grotendeels vervaagd. Bij beide staat thans wel het geestelijke op den voorgrond.

Het geestelijk karakter van het Witteveenwerk is in het bijzonder, wat men in het Duitsch noemt, „Seelsorgerisch.” Het gaat erom, niet alleen door lezingen, maar ook en vooral door den onderlingen omgang, zielen dichter bij God te brengen.

Bestaat aan zulk werk behoefte? Natuurlijk is er, zoolang de menschheid door de zonde in een verstoorde verhouding tot God heeft gestaan, behoefte aan alles, wat dwalende menschen kan wijzen op Hem, die het verbroken contact met God heeft hersteld.

Maar de vraag mag toch worden gesteld, of er in onzen tijd met zijn zoo sterk gedifferentieerden kerkelijken arbeid nog behoefte bestaat aan conferenties met zulk een speciaal doel.

Het Witteveen-werk is ontstaan in de jaren, onmiddellijk na den grooten oorlog, toen velen in verbijstering geen richting en doel voor hun leven konden vinden. Toen zijn in de sedert eenige jaren leegstaande gebouwen van de Witteveen-Vereeniging de conferenties aangevangen, welke in de jaren, die volgden, vele zoekenden den weg hebben gewezen naar Hem, die alleen op hun vragen het antwoord heeft.

Toch is de vraag gewettigd, of hier niet een particuliere vereeniging het werk doet, dat feitelijk door de gemeente van Christus moet worden gedaan.

Op deze vraag werd eenigen tijd geleden in een artikel dit antwoord gegeven:

„Ongetwijfeld is er veel werk bij, dat door de kerken gedaan kon en moest worden; en misschien op den duur ook wel gedaan zal worden, omdat overal dezelfde nood zal nijpen. Maar dan blijft er toch altijd nog iets over. Er zijn buitenkerkelijke menschen, die los en zelfs wars van de kerk zijn geraakt, en die toch ook een ziel hebben. Zij mogen niet stuurloos blijven ronddolen, en zulke vrije kringen als die van Ermelo kunnen ze wellicht iets gemakkelijker bereiken . . .

„En dan, wat nog belangrijker is, wij zijn in Ermelo „interecclesiaal”; ge treft er steeds leden van verschillende kerken aan. Dat is al mede één van de aantrekkelijkheden van dit werk. Is het niet broodnodig, dat de Christenen van verschillende kerkelijke kleur elkander ontmoeten en de hand reiken? Er is toch iets „Hoogers dan de Kerk”, en wij doen onze Kerk geen afbreuk, maar juist den meest gewichtigen dienst, wanneer wij daarop den nadruk leggen. Alles wat mee kan werken, dat de verschillende kerken elkaar beter gaan verstaan, is in deze tijden van onschatbare waarde. En als de Ermelo-kring daar ook in bescheiden mate iets toe mag bijdragen, dan is zijn bestaanrecht bewezen.”

De Witteveen-vereeniging wil niet een aparte kerk

zijn voor menschen van een bepaalde geestelijke structuur; zij wil slechts een helpster zijn, die de zoekenden van onzen tijd wijst op den Eenige, die hulp kan bieden; zij wil op haar wijze meehelpen om ernstige of vermeende bezwaren uit den weg te ruimen, die velen beletten om de deur te openen, waaraan de Heiland staat en klopt.

In Ermelo worden geen geweldige geestelijke problemen opgelost. Wie dit jaar het openingswoord mocht beluisteren over de gemeenschap der heiligen, de prediking over het „Grootte Gebod” en de Zondagavondtoespraak over het „Tweede daaraan gelijk”, het woord van Mevrouw Adriani over den omgang met menschen, anders dan wij, de toespraak over „Zielszorg”, om er niet meer te noemen, die gevoelt, dat wanneer in Ermelo één ding in het middelpunt staat, het de zorg is om dolende menschen bij de hand te nemen en ze te leiden tot den Vader, die in Christus Zijn handen tot hen uitstrekt.

God vraagt, dat wij Hem liefhebben met ons geheele wezen, maar wij kunnen niet, omdat onze liefde op het verkeerde is gericht. Dat is zonde.

Jezus Christus is in de wereld gekomen om de zonde te niet te doen. Alleen wie met Hem in aanraking is geweest, die kan God liefhebben met geheel zijn wezen.

Al te dikwijls komen wij daar niet aan toe. Wij bepalen ons er dan toe, God een beetje te vriend te houden. Maar God is niet tevreden met het halve en armoedige; Hij eischt alles, omdat Hij ons ook volkomen liefheeft.

Hoe heerlijk is het, in het bewustzijn te leven van Gods oneindige liefde. Te weten dat wij, overal waar

wij zijn, overkoepeld worden door de liefde Gods.

Dan drenkt Hij ons, zooals Psalm 36 in een nieuwe vertaling zegt, uit den stroom Zijner genietingen.

Wij zijn echter geen planten, die ons onbezorgd mogen koesteren in de zon van Gods liefde. De liefde Gods staat in nauw verband met de liefde tot den naaste. Wij kunnen niet God liefhebben en onzen broeder haten. De Bijbel bepaalt zich nooit tot de liefde tot God alleen, maar verwijst altijd naar den naaste.

Het is in onzen tijd een brandende vraag geworden, wie onze naaste is. Moeten wij de naastenliefde laten begrenzen door begrippen van ras en huidkleur? Of moeten wij in een cosmopolitische naastenliefde de geheele wereld trachten te omvatten?

Jezus Christus heeft ons het gebod van de ware naastenliefde heel concreet gemaakt in de gelijkenis van den Barmhartigen Samaritaan. Wij behoeven ons gelukkig het hoofd niet te breken over de vraag, wie al of niet onze naaste is. Onze naaste is hij, die hulp nodig heeft en door God op onzen weg wordt geplaatst. Het is niet noodig, dat wij onzen naaste zoeken; God voert hem tot ons.

Van alle kanten komen degenen, die hulp nodig hebben, die gedrukt en gedeukt zijn door de harde kanten van het leven. Er is in onzen tijd veel ziele-nood en weinig zielehulp.

Daarom wil God alle Christenen gebruiken. Het is een zware en moeilijke taak om te vragen naar de ziel van een ander. Maar wanneer wij gehoorzamen, dan wil God onze eigen ziel daardoor zegenen.

Dit is wel een van de sterkste indrukken, die de laatste Witteveen-conferentie achterliet. DR IR H. G. V. B.

Onze Noordzeeduinen? Neen, een wonderschoon Veluwsch landschap, waarop de grillige wolkenpartij en gerimpelde zandvlakte een schilderachtig geheel vormen.